

Kapitán Pulsar

Honza

Tiráž

Kapitán Pulsar

Honza

Vydavatel: Vlastním nákladem

Vydání: 1. vydání

Rok vydání: 2026

© 2026 Honza

Všechna práva vyhrazena.

Identifikátor: urn:tвори:work:13

Obsah

1. Diskrétní doručení	5
-----------------------------	---

1. Diskrétní doručení

Kapitánský deník. Kapitán Pulsar z Numenoru 42. Převzali jsme zásilku s příplatkem za diskrétní přepravu. Cíl: orbitální stanice nad planetou Morfeus. Příjemce: vrchní velitel. Obsah podléhá přepravnímu tajemství.

Konečně zakázka, o které otci nemůžu nic říct. Součástek a léků už měl dost. Tahle zásilka byla jiná. Utajená. Nebezpečná.

„Odesílatel je z Rozkoše IX,“ poznamenala první důstojnice.

„Znáte tu planetu?“

„Znám jejich reklamy.“

Pokýval jsem hlavou. Každá tajná organizace potřebuje veřejnou zástěrku.

Na černé krabici stálo KAPESNÍ OSCILAČNÍ ZAŘÍZENÍ. Napadlo mě hned několik vojenských využití.

„Diskrétní přeprava znamená neprůhledný obal,“ vysvětlila důstojnice.

Stanice se vynořila ze stínu planety. Šedá koule s pancéřovými kryty. Vypadala jako měsíc, který někdo postavil, protože skutečné měsíce nebyly dost výhružné.

„Nákladní lodi Horizont, pokračujte k doku sedm.“

Vypnul jsem vysílač.

„Právě nás identifikovali,“ upozornila důstojnice.

„Lod' ano. Náklad ne.“

„Máme ho předat v doku.“

„Klient zaplatil příplatek. Dostane něco navíc.“

Diskrétní zásilka nesměla skončit v databázi ospalého celníka. Na plánu stanice jsem našel úzkou servisní šachtu.

„Tudy.“

„Má čtrnáct metrů,“ namítl pilot.

„Horizont dvanáct.“

„Bez antén.“

„Antény nejsou tlakované, že?“

Důstojnice si položila dlaň na obličej. Byl jsem rád, že i ona začíná chápat vážnost situace.

Vklouzli jsme do šachty. Stáhl jsem osvětlení můstku. Nevěděl jsem, zda nás díky tomu hůř uvidí, ale připadal jsem si nenápadnější.

Pak loď škubla. Modrý paprsek nás začal táhnout zpátky.

„Odhalili nás!“

Důstojnice zapnula přijímač.

Na obrazovce se objevila bytost se třemi očima.

„Co děláte v chladicí šachtě? Vypněte motory. Vytáhneme vás.“

„Navigační chyba,“ odpověděl jsem.

Otec by byl pyšný. Žádná zmínka o zásilce. Jenže v doku přijde výsledch a potom kontrola nákladu.

„Plný zpětný tah!“

„Už letíme zpátky,“ namítl pilot.

„Tak jim pomůžeme.“

Motory zařvaly. Paprsek zhasl.

„Co k sakru provádíte?“ vykřikl mimozemšťan.

Moment překvapení zafungoval. Vyletěli jsme ze šachty a narazili do prstence. Kov se roztrhl. Můstek zasypaly jiskry. Vyrojily se stíhačky.

„Varovný výstřel!“

„Mají majáčky,“ namítla důstojnice.

Pozdě. Dělo zablesklo a jedno plavidlo se rozpadlo.

Na stanici se otevřely pancéřové kryty. Vysunula se děla.

Tentokrát jsem motory vypnul. Prohrál jsem bitvu, ale ne válku.

Paprsek nás odtáhl do doku. Krabici jsem držel, dokud se neobjevil vrchní velitel.

Prohlédl si trosky.

„Tohle všechno kvůli mému balíku?“ zeptal se skrz hledí černé helmy.

Přikývl jsem.

„Nikdo neví, co je uvnitř?“

„Nikdo.“

Viditelně se mu ulevilo.

Zbývalo jen papírování. Na displeji se objevila poslední položka formuláře.

DISKRÉTNÍ DORUČENÍ DODRŽENO?

Podíval jsem se z okna. Kolem protrženého prstence kroužily záchranné lodě. Veřejný kanál vysílal naši fotografii a žádal případné svědky o záznamy incidentu.

Spokojeně jsem přikývl a zaškrtl ANO.